

skal være med til at bære disse Byrder, aldrig faar Gavn af dem. En stor Del af Arbejderklassen bliver heldigvis ikke Invalid, og en hel Del naar desværre ikke saa høj Alder, at de kan oppebære Alderdomsunderstøttelse. Af en Statistik, som den tidligere Sygekasseinspektør i sin Tid udarbejdede, fremgaar det, at Promillen for Dødsfaldene indenfor Arbejderklassen er langt større end for de øvrige Samfundsklasser, og ved en senere Statistik er det oplyst, at Dødeligheden blandt Folk, der bor i 1-Værelses-Lejligheder, er større end blandt dem, der bor i 2-Værelses-Lejligheder, og endnu betydelig større end blandt dem, der bor i 3-Værelses-Lejligheder. Altsaa, jo daarligere Folk er stillede i økonomisk Henseende, jo større er Dødeligheden, og jo mindre er der Udsigt til, at de nogen Sinde faar Gavn af de Penge, de indbetaler. Naar det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen) siger, at disse Penge ikke bliver ufrugtbare, at de kan anvendes paa mange Maader, og at det i Virkeligheden vilde være godt at have en saadan Fond at øse af, idet man kunde bruge Pengene til Sanatorier o. s. v., o. s. v., saa er jeg ganske klar over, at der er visse Dele af Befolkningen, som med Glæde vil se paa en saadan Forsikring, fordi den vil tage Byrden fra de velhavende og lægge den over paa de mindre bemidlede. En Godsejer, en Fabrikant, en Rigmand kan en Gang for alle, naar han faar et Barn, udbetale 112 Kr., hvis det er en Dreng, og 115, hvis det er en Pige. Saa er han færdig med sin Forpligtelse, saa behøver han ikke at betale mere for det Barn. Men det kan en Arbejder eller en Husmand ikke gøre. De har ikke 115 Kr. at stikke ind i Forsikringskassen for hvert Barn, de faar. Nej, de er nødte til at vente, til Barnet bliver 18 Aar; saa skal vedkommende selv betale 360 Kr., hvis han vil vente at have Fordel af dette Forslag. Det vil efter min Mening være en urimelig Byrde at lægge paa den ubemidlede Del af Befolkningen og kun til Gavn for den velhavende Del af Befolkningen. Vi fra vor Side maa tage den stærkeste og bestemteste Afstand derfra, og det glæder mig ogsaa, at Venstre som saadant ikke er enig i denne Sag. Det er jo en Sag, der har skilt Venstre ad i meget høj Grad. I 1891, da Alderdomsforsørgelsesloven var til Behandling her i Rigsdagen, udtalte det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christenser): Den Tale om Hjælp til Selvhjælp er meget køn og lød meget smuk, men, sagde han, det er

ogsaa kun en smuk Tale, for de Folk, der skal hjælpes her, kan i Virkeligheden ikke yde noget selv. Det maa være Samfundet, som paatager sig denne Pligt. Og det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) har i en Pjece, som han udgav i 1890 om det samme Spørgsmaal, slaaet stærkt fast, at Arbejderklassen ogsaa gennem de indirekte Skatter vilde komme til at betale til denne Alderdomsunderstøttelse, hvis man gennemførte den. Arbejderklassen vilde komme til at yde sine store Bidrag og bære store Byrder, og det vilde efter det ærede Medlems Mening være ganske uforsvarligt, hvis man vilde gaa den Vej at indføre tvungen Forsikring. Jeg mener derfor, at vi for Invaliditetsunderstøttelsens Vedkommende maa kræve, at det er Staten som saadan, der maa bære alle Byrderne. For Alderdomsunderstøttelsen har vi, for ikke at lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen, ikke foreslaaet nogen Forandring i det nugældende Fordelings-system. I øvrigt er det vor Opfattelse, at det ogsaa her burde være Staten, der bar alle Byrderne.

Jeg skal slutte med at gentage, hvad jeg begyndte med, at vi ønsker dette Lovforslag gennemført. Derfor har vi ikke foreslaaet mere vidtrækkende Ændringer, end Tilfældet er, netop for at naa et Resultat til Gavn for de Folk, der faar Alderdomsunderstøttelsen, eller som i den kommende Tid kan vente at faa tilstaaet Alderdomsunderstøttelse, og til Gavn for de Folk, der nu er fuldstændig afskaarne fra at kunne kræve Hjælp, naar de bliver Invalid.

Schovelin: Efter denne lange — jeg vil ikke sige indholdsrige, men jeg turde maaske sige, indholdssvangre — Tale, som vi nu har hørt, føler jeg mig ganske naturligt noget trykket ved at tage Ordet. Jeg maa dog sige, at i denne Veltalenhedens Ørken, hvori det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (H. P. Hansen) lod Tinget vandre, saa det nu efterhaanden er blevet nogenlunde tomt, var der en enkelt Oase eller dog en lille bitte grøn Plet, hvor jeg et Øjeblik vil dvæle. Jeg synes, han har Ret i en Betragtning — det er allerede meget —, nemlig naar han siger, at man skal vogte sig for paa den sociale Lovgivnings Omraade vedblivende at lægge saa mange Byrder paa Kommunen. Vi er kommet ind paa her i Landet i alt for stort Omfang at lade Kommunerne være socialpolitiske Organer. Det kan i visse Maader være rigtigt ud